



Hoffnung

Ende Februar mussten mein zweijähriger Sohn Oleksandr und ich wegen des Krieges unsere geliebte Stadt – Kiew, unsere Heimat und unsere Verwandten – verlassen. Nach einem Monat des Herumirrens auf der Suche nach einem sicheren Ort fanden wir in Österreich Schutz und vorübergehende Unterkunft. Zuerst fühlten wir nur Schmerz, Traurigkeit und Verzweiflung, aber später trafen wir hier so viele fürsorgliche Menschen, dass es uns Kraft und Hoffnung gab! Wir sind den Österreichern von Herzen dankbar für ihre Unterstützung, aber besonderen Dank an Johannes und Roswitha – für ihre Aufrichtigkeit, für ihre großen und lieben Herzen, dafür, dass wir jeden Dienstag nicht nur in einen Deutschkurs gehen – wir gehen in eine gefühlvolle und gemütliche Atmosphäre und können uns im Kreise von Verwandten und nahen Menschen wie zu Hause fühlen, weil wir dort wunderbare Freunde gefunden haben! Mein Sohn freut sich immer auf diesen Tag und jedes Mal, wenn er dorthin geht, ist es wie Urlaub! Ihr wurdet für uns zu einem Lichtstrahl in der Dunkelheit, dank euch halten wir fest! Im Allgemeinen hängt diese Welt nur von Menschen wie Ihnen ab! Einst haben wir Flüchtlinge aus der Region Donezk aufgenommen und geholfen, jetzt helfen uns die Österreicher – Gutes kommt immer! Trotzdem wünschen wir uns, dass niemand so etwas jemals erleben wird! Wir beten für das baldige Ende des Krieges und unsere Heimkehr! Wir träumen davon, wie früher als Touristen in dieses wunderbare Land zu kommen!

Mit Respekt und Dankbarkeit, Elina und Oleksandr"

Надія

«Наприкінці лютого ми з моїм дворічним сином Олександром були змушені покинути своє улюблене місто - Київ, свій дім та самих рідних людей через війну. Через місяць поневірянь в пошуках безпечного місця, ми знайшли прихисток та тимчасове житло в Австрії. Спочатку відчували лише біль, сум та розпач, але згодом ми зустріли тут стільки небайдужих людей, що це надало нам сил та надію! Ми щиро вдячні австрійцям за їх підтримку, але особлива подяка Йоханесу та Росвіті - за їх щирість, за їх великі та добрі серця, за те, що щовівторка ми ходимо не просто на курс німецької мови - ми йдемо в душевну та затишну атмосферу і можемо відчувати себе, як вдома, в колі рідних та близьких людей, за те, що знайшли там чудових друзів! Мій синочок завжди з нетерпінням чекає цього дня і щоразу йде туди, як на свято! Ви стали для нас променем світла у п'їтьмі, завдяки Вам ми тримаємось! Взагалі, цей світ тільки і тримається на таких людях, як Ви! Колись ми приймали та допомагали біженцям з Донеччини, зараз австрійці допомагають нам - добро завжди повертається! Тим не менш, бажаємо нікому і ніколи з таким не стикатися! Молимо про якнайскоріше закінчення війни та наше повернення додому! Мріємо приїздити в цю чудову країну в якості туристів, як це було колись! З повагою та вдячністю, Еліна та Олександр»